

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 838/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Meždejom, Kudlovska 1, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 45/2014-347 zo 16. apríla 2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Michalovce č. k. 5 C 92/2011-274 zo 7. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 45/2014-347 zo 16. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 92/2011-274 zo 7. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

V súvislosti s doterajším priebehom konania vo veci sťažovateľa pred všeobecnými súdmi tento vo svojej sťažnosti uvádza:

„... Sťažovateľ sa žalobou zo dňa 27. 05. 2011 domáhal na Okresnom súde Michalovce určenia, že jeho pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorú mu dal žalovaný – Mesto ██████████ dňa 17. 1. 2011 skončil dňom 30. 04. 2011. Ďalej sa sťažovateľ domáhal určenia, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorú mu dal zamestnávateľ – Mesto ██████████ dňa 17. 01. 2011 je neplatné, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 20. 01. 2009 naďalej trvá a žalovaného žiadal zaviazat' na náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku od doby oznámenia, že chce pokračovať v práci až do času, keď mu bude umožnené pokračovať v práci. Svoj návrh sťažovateľ odôvodnil tým, že žalovaný – Mesto ██████████ mu zle vyrátal výpovednú lehotu, keďže sťažovateľ pracoval u žalovaného viac ako päť rokov a výpovedná lehota mala byť v tomto prípade trojmesačná a nie dvojmesačná ako to uviedol vo svojej výpovedi žalovaný. Ďalej žiadal, aby súd určil, že táto výpoveď je neplatná, nakoľko si žalovaný nesplnil povinnosť voči žalobcovi v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce, hoci mal v tom čase k dispozícii voľné pracovné miesto a preto výpoveď zo dňa 17. 1. 2011 je neplatná. Išlo jednak o pracovné miesto, ktoré obsadila p. ██████████ ako referentka na úseku finančnej správy a majetku, ktoré žalobcovi ponúknuté nebolo. Ďalším voľným pracovným miestom podľa názoru sťažovateľa bolo miesto prednostu mestského úradu, ktoré mu tiež ponúknuté nebolo.

... Súd prvého stupňa rozsudkom spis. zn. 5 C/92/2011-274 zo dňa 07. 10. 2013 žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho k náhrade trov konania žalovanému. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Trval na tom, aby jeho žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené alebo alternatívne bol rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd Rozsudkom spis. zn. 2 Co/45/2014-347 zo dňa 16. 04. 2015 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.“

V súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sťažovateľ podstatu svojej argumentácie koncentruje do námietky, podľa ktorej „[o]dvolací aj prvostupňový súd... opreli svoje odôvodnenia predovšetkým o výpovede svedkov, ktorí boli v rozhodnom čase v pracovnom pomere so zamestnávateľom (žalovaným) a tieto výpovede vyhodnotili ako nedôveryhodné, ktoré vyvrátili akékoľvek pochybnosti, dokonca aj listinné dôkazy v rozpore s týmito výpoved'ami“, pričom ako ďalej zdôrazňuje „... ani jedna z výpovedí svedkov, ktorých navrhol žalobca nebola zohľadnená pri vydaní rozhodnutí v uvedenej veci...“.

Sťažovateľ túto svoju argumentáciu uzatvára tým, že v jeho prípade boli «všetky pochybnosti (t. j. či sa stal žalobca skutočne pre zamestnávateľa nadbytočným, či prebehla organizačná zmena u žalovaného tak ako to vyžaduje Zákonník práce, či žalovaný nezneužil inštitút „nadbytočnosti“ zamestnanca a konal pri výpovedi v rozpore s dobrými mravmi, či sa vôbec uskutočnila zamestnanecká rada tak ako to tvrdili svedkovia – zástupcovia zamestnancov) vyložené v prospech silnejšieho účastníka pracovno-právneho vzťahu, t. j. v prospech zamestnávateľa».

Pokiaľ ide o jeho námietku nedostatočného odôvodnenia rozsudku okresného súdu, sťažovateľ uvádza, že tento „sa vôbec nezaoberal otázkou súladu výpovede s dobrými mravmi v zmysle § 13 ods. 3 Zákonníka práce účinného v januári 2011“.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach spis. zn.: 2 Co/45/2014-347 zo dňa 16. 04. 2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Michalovce spis. zn. 5 C/92/2011-274 zo dňa 07. 10. 2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach spis. zn.: 2 Co/45/2014-347 zo dňa 16.04.2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Michalovce spis. zn. 5 C/92/2011-274 zo dňa 07.10.2013 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] v sume 557,84 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Mariána Meždeja..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľa sa koncentruje do jeho polemiky so skutkovými závermi všeobecných súdov, v rámci čoho sa domáha ich prehodnotenia a následne predkladá ústavnému súdu vlastnú skutkovú verziu veci. Sťažovateľ tiež tvrdí, že rozhodnutia všeobecných súdov vydaných v jeho veci nie sú dostatočne odôvodnené, pretože primeraným spôsobom nereagovali na jeho námietku o rozpore doručenej výpovede s dobrými mravmi.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že okresný súd *«na základe vykonaných dôkazov dospel k správne mu záveru, že výpovedi žalobcu predchádzalo rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene. Nemožno mu vyčítať, že „uveril“ celkom jednoznačným vyjadreniam svedkov, u ktorých bez ďalšieho apriórne nemožno predpokladať, že nehovorili pravdu, a že ich výpovede boli tendenčné tak, ako to tvrdil žalobca. Dôkazná sila výpovedí vyššie uvedených svedkov presvedčivo prevážila pochybnosti a námietky žalobcu o neexistencii príslušného rozhodnutia jeho zamestnávateľa o organizačnej zmene.*

Súd prvého stupňa sa správne vypořiadal aj s otázkou nadbytočnosti žalobcu, ako dôsledkom organizačnej zmeny, keď medzi touto a zrušením pracovného miesta žalobcu bola priama príčinná súvislosť. Nemožno vytýkať žalovanému, že v rámci snahy o zefektívnenie výkonu pracovných činností (a o úsporu finančných prostriedkov) zrušil niektoré pozície vrátane funkcie vedúceho oddelenia – rozpočet. V konaní nebolo preukázané, aby žalovaný v rozhodnej dobe mal možnosť ponúknuť inú vhodnú prácu žalobcovi. V prípade pracovných pozícií obsadených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.»

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno

posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol:

„Súd preskúmal samotnú výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 17. 1. 2011 pod číslom: S 2011/00150 a zo samotnej výpovede zistil, že táto bola daná v písomnej forme, že bola daná žalobcovi v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti, nakoľko primátor mesta s účinnosťou od 12. 1. 2011 vydal nový organizačný poriadok Mestského úradu v [REDAKOVANÉ] zrušil pracovné miesto vedúceho oddelenia/rozpočet a Mesto [REDAKOVANÉ] nemá voľné pracovné miesto, ktoré by bolo vhodné pre žalobcu a preto sa stal pre Mesto [REDAKOVANÉ] žalobca nadbytočným. V ďalšom texte je uvedené, že výpoveď bola v zmysle § 74 Zákonníka práce prerokovaná so zástupcami zamestnancov 17. 1. 2011. V poslednom odseku výpovede je uvedené, že žalobcovi bude plynúť dvojmesačná výpovedná lehota v zmysle § 62 Zákonníka práce v čase od 1. 2. 2011 do 31. 3. 2011. Výpoveď má všetky predpísané formálne a obsahové náležitosti, ktoré zákon k daniu výpovedí predpisuje a bola účinne doručená žalobcovi dňa 17. 1. 2011. Samotnej výpovedi predchádzala žiadosť o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 12. 1. 2011 pod číslom: S 2011/00150, ktorá bola adresovaná zamestnaneckej rade a ktorú aj zamestnanecká rada uvedeného dňa prevzala a podľa záznamu zo stretnutia členov zamestnaneckej rady zo dňa 12. 1. 2011 o 6:45 hod. na Mestskom úrade v [REDAKOVANÉ] vyplýva, že bol daný súhlas k daniu výpovedí všetkým piatim pracovníkom, ktorých sa organizačná zmena týkala, teda trom vedúcim oddelení a dvoch miest referentov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. I keď v samotnom zázname z 12. 1. 2011 nie je uvedené meno žalobcu toto sa nachádza v súhlase zamestnaneckej rady zo 17. 1. 2011 na č. 1. 90 spisu, ktoré bolo uvedeného dňa, teda 17. 1. 2011 aj doručené zamestnávateľovi.

Obdobne tomu bolo aj v ďalších štyroch prípadoch, ktorých sa organizačná zmena týkala. Čo sa týka samotného organizačného poriadku platného a účinného od 12. 1. 2011 jeho porovnaním s organizačným poriadkom platným a účinným od 13. 4. 2010 súd zistil, že skutočne došlo k zrušeniu oddelení - organizačno-správneho, školstva, sociálnych vecí, cestovného ruchu, oddelenia finančného a správy majetku a oddelenia miestneho rozvoja a výstavby, územného plánovania a životného prostredia. Teda došlo okrem iného aj k zrušeniu funkcie vedúceho oddelenia, ktorú vykonával žalobca. Podľa novej organizačnej štruktúry platnej a účinnej od 12. 1. 2011 existovali iba úseky organizačno-správny, školstva, sociálnych vecí a cestovného ruchu. Ďalej materská škola, úsek finančný a správy majetku a úsek miestneho rozvoja, územného plánovania a životného prostredia bez obsadenia funkcií vedúcich týchto úsekov. Tieto skutočnosti mal súd za preukázané jednak samotnými listinnými dôkazmi, a to výpoveďou, žiadosťou primátora o prerokovanie výpovede zamestnaneckej rade, záznamom zamestnaneckej rady, súhlasom zamestnaneckej rady, organizačnými poriadkami ako aj výpoveďami primátora mesta [REDAKOVANÉ] a členov zamestnaneckej rady [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí v tomto smere zhodne udávali tvrdené skutočnosti tak, ako ich uviedol žalovaný. Taktiež svedkyňa [REDAKOVANÉ] ako personalistka potvrdila vyššie uvedené skutočnosti...

Podľa názoru súdu v konaní bolo dostatočne preukázané, že dňa 12. 1. 2011 došlo k písomnému rozhodnutiu žalovaného o organizačnej zmene, že výpoveď žalobcu bola prejednaná so zamestnaneckou radou a teda došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru výpoveďou s riadnou výpovednou lehotou dva mesiace v zmysle Zákonníka práce.

Pochybnosti žalobcu o správnom vedení evidencie došlej a doručenej pošty a jeho tvrdenia, že malo dôjsť zo strany žalovaného k manipulácii so spisovými značkami nemajú žiaden právny význam na platnosti výpovede, nakoľko inými dôkazmi, a to výpoveďami členov zamestnaneckej rady a ďalších svedkov bolo preukázané, že došlo k písomnému rozhodnutiu o organizačnej zmene dňa 12. 1. 2011 zo strany žalovaného a tiež k prerokovaniu výpovede žalobcu zamestnaneckou radou uvedeného dňa.

V súvislosti s tvrdením žalobcu, že mu nebola ponúknutá voľná funkcia prednostu mestského úradu je potrebné poukázať na § 17 zákona NR SR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení z ktorého vyplýva, že ak je v obci zriadená funkcia prednostu obecného úradu,

obecný úrad vedie a jeho prácu organizuje prednosta. Prednostu vymenúva a odvoláva starosta. Prednosta obecného úraduje zamestnancom obce, ktorý zodpovedá za svoju činnosť starostovi. Z uvedeného je zrejmé, že funkcia prednostu je obsadzovaná osobou voči ktorej má starosta obce - primátor dôveru a prejav takejto dôvery premietne do vymenovania konkrétnej osoby do funkcie prednostu. Na rozdiel od starostu obec, resp. primátora mesta, ktorý riadi obecný úrad, prednosta obecný úrad neriadi, len ho vedie a organizuje jeho prácu. S ohľadom na osobitné postavenie prednostu zákon zakotvuje aj osobitný spôsob vzniku pracovno-právneho vzťahu a zakotvuje spôsob ustanovenia osoby do funkcie prednostu, a to vymenovaním starostom – primátorom. Prednosta v plnom rozsahu zodpovedá za svoju činnosť starostovi – primátorovi, ktorý môže prednostu kedykoľvek z tejto funkcie aj odvolať.

Vzhľadom na takéto obsadzovanie funkcie prednostu mestského úradu súd mal zato, že je skutočne v kompetencii primátora, prípadne starostu obce obsadenie takejto funkcie a je na jeho zvážení koho si do tejto funkcie vyberie a nemôže sa jednať o voľné pracovné miesto, ktoré malo byť v danom prípade žalobcovi žalovaným ponúknuté.“

Takto formulované právne závery okresného súdu nenesú žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v nadväzujúcom konaní krajského súdu a ktoré by mohli pre nedostatok primeranej reakcie zo strany krajského súdu zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľa je len pokračovaním jeho predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizoval so skutkovými a právnymi závermi uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu, a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu, vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že označené rozhodnutia všeobecných súdov ústavne

akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľovi v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika so skutkovými závermi všeobecných súdov, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) nepodarilo preukázať namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru, realnosť ktorých by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

V súvislosti s namietaným porušením hmotného práva sťažovateľa (čl. 1 dodatkového protokolu) ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy, rešpektujúc ustavnoprosesné princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu, podľa názoru ústavného súdu v konaní o ochranu tohto práva a v spojení s ním posúdili aj namietané porušenie práva sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia tohto práva nebol postup všeobecných súdov ani svojvoľný a ani arbitrárny a ich rozhodnutia sú aj z pohľadu poskytnutej ochrany týchto práv ústavne udržateľné.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2016